

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 60

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 26/01/2007

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin chào mọi người. Hôm nay có 50 câu hỏi, chúng ta lần lượt giải đáp theo thứ tự. Đầu tiên là câu hỏi của đồng tu trên mạng, họ có 10 câu hỏi.

Hỏi: Xin hỏi lợi dụng tài nguyên của đạo tràng đạt được mục đích danh văn lợi dưỡng cá nhân sẽ có quả báo gì?

Đáp: Trong kinh giáo đức Phật nói rất nhiều về trộm cắp, giảng vô cùng rõ ràng, đây là thuộc về trộm cắp. Nếu bạn trộm của một người, tài vật của một người, tương lai bạn chỉ trả nợ cho một người; nếu bạn trộm cắp của đất nước, giống như Trung Quốc lớn như vậy thì rất phiền phức, Trung Quốc có 1,3 tỷ người, chủ nợ của bạn sẽ có 1,3 tỷ người. Nếu bạn trộm cắp tài vật của đất nước thì phiền phức lớn rồi, 1,3 tỷ người, bạn trả đến đời nào mới xong? Cho nên không thể không biết điều này. Vật trong đạo tràng gọi là vật tam bảo, trong kinh đức Phật thường nói, bạn tạo tội ngũ nghịch, Phật còn có cách cứu bạn; bạn trộm cắp vật thường trụ, tức là vật của đạo tràng, hết thầy chư Phật cùng đến cứu bạn đều không cứu được. Tại sao vậy? Cửa Phật quá lớn, đoàn thể Phật giáo này quá lớn, khắp pháp giới hư không giới, không phải là một đất nước, một đất nước là có hạn. Tất cả đạo tràng Phật giáo khắp pháp giới hư không giới đều có phần, bạn trộm cắp ở đây thì toàn bộ đều có phần, món nợ này không tính rõ ràng được, quả báo ở địa ngục A-tỳ. Không thể không biết điều này. Bởi vì trộm cắp có tập khí trộm cắp, tập khí từ vô thủy kiếp, không hay không biết mà họ phạm. Chiếm chút lợi nhỏ, đây là chuyện thường tình của con người, cho rằng không có lỗi lầm, không biết được kết tội nghiêm trọng như vậy. Cho nên đây là điều nên hiểu rõ.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi làm nghĩa công ở đạo tràng, nhưng tâm hạnh không như pháp, ngược lại vô tình hay cố ý phá hoại đạo tràng sẽ có quả báo gì?

Đáp: Quả báo này nghiêm trọng, tức là tội phá hoại đạo tràng của Phật, phá hoại hình tượng Phật giáo trong tội ngũ nghịch, không khó để hiểu được mức độ nghiêm trọng của việc này nếu bạn suy nghĩ tỉ mỉ về nó. Hôm nay bạn phá hoại hình tượng đất nước, bạn phạm pháp gì? Phật là người được thế gian và xuất thế gian tôn kính nhất, giáo hóa hết thấy chúng sanh, có thể nói là một vị thầy tốt cứu cánh nhất, viên mãn nhất, bạn phá hoại hình tượng của ngài. Bạn không đắc tội Phật, Phật sẽ không trách bạn, kết tội từ chỗ nào? Tội là từ sự ảnh hưởng của bạn, bạn khiến cho bao nhiêu người không tin tưởng Phật pháp, bao nhiêu người thoái tâm, kết tội từ chỗ này. Cho nên bạn kết tội với chúng sanh, ảnh hưởng của bạn lớn bao nhiêu thì tội của bạn nặng bấy nhiêu. Cho nên chuyện này cũng phải rất cẩn thận, rất thận trọng.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, xin hỏi mua hàng giả có coi là trộm cắp không?

Đáp: Không tính. Bạn mua hàng giả thì bạn tự chịu thiệt, bạn mắc lừa, đó không coi là trộm cắp. Bán hàng giả mới là trộm cắp. Buôn bán là trộm cắp, bạn mua của họ thì không phải trộm cắp.

Hỏi: Thứ tư, xin hỏi trốn thuế của đất nước có quả báo gì?

Đáp: Điều này vừa nói qua, lậu thuế, trốn thuế thuộc về trộm cắp, bởi vì thu nhập từ thuế là của toàn thể người dân. Trên thế giới này thì đất nước đông dân nhất là Trung Quốc, những tài vật của đất nước Trung Quốc là thuộc về đất nước, nếu bạn trộm cắp nó thì tội lỗi này rất lớn. Tại sao vậy? Chủ nợ là hàng tỷ người, 1,3 tỷ người, nghe nói là 1,4 tỷ người, vậy thì nguy rồi, đều là chủ nợ của bạn, bạn không có cách nào trả hết được. Cho nên tuyệt đối không được phép.

Hỏi: Tiếp theo người hỏi có ba câu hỏi, người hỏi nói sau đây là vấn đề có liên quan đến ma vương. Đầu tiên, Dục giới là tu thượng phẩm thập thiện mà thành tựu. Ma vương Ba-tuần sống ở tầng trời thứ sáu - trời Tha Hóa Tự Tại, ông cũng tu thượng phẩm thập thiện sao?

Đáp: Đức Phật nói với chúng ta, ông không được coi là thượng phẩm, thứ ông tu là gì? Thứ ông tu là hạ phẩm thập thiện. Tại sao lại có phước báo lớn như vậy? Ông tu đại thiện. Tình huống này tương đối phức tạp, ông tu đại thiện. Tu đại thiện tại sao không được coi là thượng phẩm? Ông có tâm đồ kỵ, ông có tâm ngạo mạn, ông có tâm hiếu thắng, có ba loại tâm này, tu thượng phẩm thập thiện cũng biến thành hạ phẩm. Giống như thế nào? Giống như trong cái ly này chứa đề hồ, đề hồ là thức

uống ngon nhất, trong này có chút thuốc độc, đề hồ là thượng phẩm thập thiện, thêm vào chút thuốc độc thì biến thành hạ phẩm, là đạo lý như vậy. Cho nên bạn phải biết được, đồ kỵ, sân giận, hiếu thắng, ngạo mạn đều là thuốc độc. Bạn thêm vào bao nhiêu thuốc độc trong đó?

Ví dụ như ở đạo tràng này của chúng ta, bạn ở trong này, cho dù là làm nghĩa công cũng được, làm nhân viên cũng được, hoặc là làm lãnh đạo cũng được, nếu trong công việc này bạn cũng có ngạo mạn, cũng có đồ kỵ, cũng có quyền lực, vậy thì đều là thêm vào thuốc độc. Vốn là thượng phẩm thập thiện, hiện tại biến thành hạ phẩm, hạ phẩm tương lai đến nơi nào? Đến cõi ma, tu-la, la-sát là thuộc về loại này. Nhưng ở trong cõi ma, thói xấu tập khí này của họ không đoạn được, tới cõi ma thì tập khí ngạo mạn, hiếu thắng, tranh giành này của họ sẽ tăng trưởng. Cho nên làm ma, ma cũng có sức mạnh, có phước báo rất lớn, họ dùng phước báo này đi làm việc xấu, đi tổn hại rất nhiều chúng sanh. Họ hưởng phước, đời sau họ sẽ đọa địa ngục A-tỳ, phước báo của họ không còn nữa, tội báo toàn bộ hiện tiền, gọi là tam thế oán. Những điều này trong kinh đức Phật đều giảng rất rõ ràng.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, người hỏi nói trong lúc lão pháp sư giảng kinh có nhắc tới, lúc lâm chung trừ bốn tôn tới tiếp dẫn, những vị khác đều có khả năng là ma vương biến hóa thành hình tượng Bồ-tát tới dẫn dắt vong linh tới ba đường ác. Nếu ma vương sống ở cõi thượng phẩm thập thiện, hành vi như vậy không phải là làm trái với thập thiện nghiệp sao?

Đáp: Vừa mới nói qua, ma có tâm sân giận, ma có tâm báo thù, đời trước bạn có khúc mắc với họ, đắc tội họ, bạn học Phật, họ tới phá hoại bạn, bạn muốn vãng sanh, họ đưa bạn tới địa ngục, đây là sự báo thù của họ. Báo thù, sân giận rất khó hóa giải, đây là oan oan tương báo bao giờ mới dứt. Làm người, đời người thực sự giác ngộ rồi, không kết ác duyên với chúng sanh nào, người khác kết ác duyên với tôi, tôi không kết ác duyên với họ, đây là thực sự giác ngộ. Người khác vô duyên vô cớ hủy báng tôi, sỉ nhục tôi, tôi không tức giận, đó là thế nào? Đó là công phu của bạn, bạn thực sự học được Phật. Nếu gặp phải tình huống này, bạn vẫn còn rất tức giận, vẫn còn ghi hận trong lòng, vẫn còn có báo thù thì bạn chưa học Phật, Phật pháp không có sanh ra tác dụng đối với bạn. Cho dù trong cửa Phật, là tại gia hay xuất gia, đến lúc lâm chung vẫn còn tức giận thì xong rồi, công phu tu học cả đời đều mất hết.

Cho nên công phu là gì? Công phu là rèn luyện trong cuộc sống thường ngày, phải luyện tới mức giống như bị vua Ca-lợi cắt xẻo thân thể vậy, vô duyên vô cớ

dùng đao cắt bạn từng miếng một cho đến chết, bạn vẫn không tức giận, vẫn phát nguyện tương lai thành Phật người đầu tiên tôi độ là bạn, vậy thì bạn thực sự đang hành đạo Bồ-tát, bạn thực sự làm ra tấm gương tốt cho hết thảy chúng sanh. Một chút không vừa lòng đã nổi giận dùng dũa, nếu đồng tu học Phật chúng ta gặp phải người như vậy, nhất định phải cung kính họ nhưng tránh xa. Tại sao vậy? Tâm lượng rất nhỏ hẹp, tâm danh lợi rất nặng, tâm hiếu thắng rất nặng, tâm đồ kỵ rất nặng, chúng ta đối với họ kính trọng nhưng tránh xa, như vậy là đúng đắn. Đây không phải là thiện tri thức, là ác tri thức, cho dù tu hành trong cửa Phật nhiều năm, bạn cũng rõ ràng, vẫn không phải là thiện tri thức. Cho nên người học Phật không điều gì khác ngoài phải học thông minh, phải học giác ngộ, phải học có thể quan sát lời nói sắc mặt. Nhìn thấy người khác bị sỉ nhục có thể nhẫn nhịn, người này đáng để tán thán, người này đáng để học tập, nói cách khác, họ tiếp nhận giáo dục thánh hiền, tiếp nhận giáo dục của Phật, công phu đã đắc lực.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, người hỏi nói nếu người vãng sanh đi theo họ, cũng sẽ tới tầng trời Dục giới thứ sáu sao?

Đáp: Vậy phải xem bạn có phước báo tới tầng trời Dục giới thứ sáu không, nếu không có phước báo thì không đi được. Phải tu đại phước báo thì bạn mới tới nơi đó, vậy thì không thể vãng sanh, thực sự là đã bị lừa. Câu này hỏi rất hay.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, lúc tụng kinh niệm Phật, nếu có quỷ thần nghe được, cũng sẽ chiêu cảm họ tới cộng tu cùng nhau. Tại sao quỷ thần có thể cảm ứng được lời nói hành vi của con người nhưng con người lại không thể cảm ứng được hành vi của quỷ thần? Rốt cuộc là chướng ngại gì khiến chúng sanh cõi người không thể nhìn thấy quỷ thần?

Đáp: Quỷ thần có quả báo đắc ngũ thông, họ không cần tu hành, họ làm quỷ thì tự nhiên năng lực này sẽ hiện tiền, nhưng không phải rất lớn, qua lại với con người thì không vấn đề; tức là họ có thiên nhãn, có thiên nhĩ, có tha tâm, có túc mạng, có thần túc, đều rất nhỏ. Mặc dù rất nhỏ nhưng mạnh hơn con người chúng ta rất nhiều, ví dụ con người chúng ta cách một bức tường thì không thể tiến vào, quỷ thì không cần, cách một bức tường họ cũng có thể tiến vào, có thể xuyên qua tường, họ có năng lực này. Năng lực lớn nhỏ cũng không giống nhau, bởi vì phước đức nhân duyên của mỗi người không giống nhau, phiền não tập khí nặng nhẹ không giống nhau. Con người có năng lực này hay không? Con người có. Con người muốn gặp quỷ mỗi ngày

thật ra mà nói thì không khó, nhiều lắm thì dành một năm công phu tu hành sẽ thành công, bạn có thể tiếp xúc với quỷ mỗi ngày. Tu điều gì? Vẫn là tu định.

Trước đây tôi có một người bạn học, pháp sư Minh Diễm, bằng tuổi tôi, tôi thường nói ba người chúng tôi đều đoản mạng, ông mất năm 45 tuổi. Ông học Mật tông, theo thượng sư Khuất Văn Lục ở Đại Khê, Đài Loan học Mật, tôi học giáo với thầy Lý ở Đài Trung. Ông thường tới nói với tôi, ông nói học giáo rất vất vả, giảng kinh thuyết pháp, nói rách cả miệng mà người khác vẫn không nghe. Đúng là như vậy. Ông nói: Tôi học thần thông, tôi có thần thông, tôi vừa hiện thần thông thì người ta liền tin ngay. Cho nên ông đi học thần thông, tới Mật giáo học thần thông. Chưa tới một năm, đại khái khoảng tám, chín tháng, ông tới nói với tôi, người này rất thành thật, rất thật thà, tuyệt đối không nói dối. Ông nói ông và quỷ không còn ranh giới nữa, đã qua lại với quỷ. Ông nói thế giới của quỷ cũng giống con người, năm sáu giờ chiều là sáng sớm của quỷ, trên đường sẽ có, rất ít, không nhiều; sau chín giờ tối thì quỷ đầy đường; tới bốn năm giờ sáng, lúc này thì quỷ cũng ít rồi. Có điều bạn phải biết hiện tại đã khác, hiện tại thế giới này loạn rồi, ban ngày quỷ cũng ra ngoài. Đây là không bình thường! Giống như ở Hồng Kông, người sống về đêm ở Hồng Kông không phải là không bình thường sao? Quỷ thần cũng giống vậy.

Chúng ta có người thường hay đi đường, không hề có người, sẽ có cảm giác rất kinh hãi, đó là gì? Va phải quỷ. Lúc hai bên cùng đi không nhường nhau nên va phải, bạn sẽ cảm thấy lông tóc dựng đứng một lúc, rất nhiều đồng tu đều có kinh nghiệm này. Bạn không nhìn thấy họ, có lúc họ cũng không nhìn thấy bạn, chút thần thông của họ phải tác ý, họ có ý muốn nhìn thì nhìn thấy; khi họ không tác ý thì có lúc cũng không nhìn thấy. Nhưng thông thường quỷ không được tùy tiện tìm người, tùy tiện tìm người thì họ phạm pháp, họ hại người thì họ phạm pháp. Phạm là tìm người đều tương đương với đã được cho phép, đòi quá khứ bạn có khúc mắc với họ, họ tới báo thù. Đây là được cấp trên đồng ý (họ có sếp, có người quản lý họ), cho phép họ đi báo thù. Những thông tin này chúng tôi rất nhiều, những thông tin này ở đây chúng tôi in rất nhiều, có thể làm tham khảo.

Nếu chúng ta có thể buông xuống một chút chấp trước đối với hết thảy người việc vật thì năng lực này sẽ khôi phục. Ví dụ như Tiểu thừa Tu-đà-hoàn, đây là mới buông xuống một chút, đoạn kiến hoặc trong kiến tư phiền não thì họ sẽ có thiên nhãn, có thiên nhĩ, có thể nhìn thấy, có thể nghe thấy. Nhị quả Tư-đà-hàm thì họ lại thêm hai loại năng lực là tha tâm và túc mạng, túc mạng là biết được quá khứ của

chính mình, tha tâm là họ biết được trong tâm người khác nghĩ đến chuyện gì. Đến tam quả thì có khả năng phi hành biến hóa, thần túc thông. A-la-hán hoàn toàn đoạn trừ kiến tư phiền não rồi, gọi là lậu tận thông, hoàn toàn đoạn rồi thì không còn trong lục đạo, thoát khỏi lục đạo rồi. Điều này trong kinh giảng rất rõ ràng.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, xin hỏi học thức ghi nhớ của thế gian cũng sẽ gieo trong a-lại-da thức rồi khởi hiện hành ở đời sau hoặc kiếp sau không?

Đáp: Có, chuyện này đích thực là vậy. Bạn xem việc học kiến thức, có người học rất nhanh, có người học rất lâu, chuyện này có liên quan đến hạt giống trong a-lại-da thức ở kiếp trước. Tu hành cũng không ngoại lệ, đời quá khứ tôi tu Tịnh độ, đời này gặp được Tịnh độ, đặc biệt có duyên, học rất dễ dàng; trước đây học Mật, hiện tại bạn tiếp xúc Mật tông, tiếp xúc mật chú, bạn rất dễ dàng học tập. Đời quá khứ chưa từng học qua, hiện tại bạn học rất khó khăn, không niệm được, cũng không nhớ được, có liên quan đến đời quá khứ. Pháp thế gian và xuất thế gian đều không ngoại lệ.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, trong Cảm Ứng Thiên có một công án, nói sau khi người xuất gia mạng chung, sanh làm nấm, cúng dường cho thí chủ trong quá khứ để trả nợ. Trong này người hỏi có năm câu hỏi nhỏ, thứ nhất, xin hỏi đó là thần thức của người xuất gia dựa vào loại thực vật thuộc họ nấm để tu hành, hay là thực sự đầu thai thành nấm?

Đáp: Là dựa vào loài nấm, không phải là đầu thai, là dựa vào. Dựa vào loài nấm, thậm chí là dựa vào rau củ, trái cây, cây cối hoa cỏ, tất cả đều có. Cũng có dựa vào hoa, biến thành thần hoa, hoa đó cho người khác ngắm cũng là cúng dường. Đây đều là quả báo, không thể tránh khỏi.

Hỏi: Thứ hai, những thực vật như nấm, mộc nhĩ là loại mà người ăn chay thường ăn, sanh ra làm nấm rồi bị ăn, cùng với việc đọa vào cõi súc sanh có gì khác nhau?

Đáp: Không giống nhau, sau khi cúng dường ăn chay thì linh của họ rời đi; không giống động vật, động vật vô cùng chấp trước vào thân, linh của chúng chưa rời đi, lúc chúng bị giết, bị nấu vẫn còn đau khổ. Không giống thực vật, thực vật thì lúc bạn hái xuống chúng liền rời đi, báo này nhẹ; đầu thai thành động vật thì báo này nặng.

Hỏi: Chúng ta dùng những loài nấm này ăn có chướng ngại gì không?

Đáp: Không có chướng ngại. Cho nên trước khi bạn ăn uống tại sao phải chúc phúc trước, tức là niệm chú cúng dường, đây đều là báo đáp họ; đồng thời chúng ta còn phải niệm Phật, niệm Phật tức là tỉnh và vô tình, đồng viên chủng trí, ý niệm này tốt nhất cho chúng.

Hỏi: Thứ năm, có thực vật, khoáng vật bị thần linh dựa vào cũng có thể cảm nhận được ý niệm của con người hay không?

Đáp: Có, chuyện này không giả chút nào, bạn xem thí nghiệm nước của tiền sĩ Emoto Masaru thì bạn sẽ rõ. Cho nên toàn bộ vũ trụ, ngay cả cục đá, cát đá đều là thể hữu cơ, tại sao vậy? Chúng là pháp tướng, pháp tướng là pháp tánh biến ra. Tánh có thấy nghe hay biết, tướng có sắc thanh hương vị, tánh tướng là một, không phải hai. Cho nên tại sao Phật dạy chúng ta cung kính với tất cả, chính là đạo lý này. Nếu chúng ta không cung kính những thực vật, khoáng vật này, cũng là không cung kính đối với pháp tánh; không cung kính pháp tánh, nói cách khác là không cung kính chư Phật Như Lai. Luôn giữ tâm cung kính, tâm cung kính là tánh đức, thường có thể nghĩ như vậy thì mới phát khởi được thiện căn của bạn.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong Hiện Đại Nhân Quả Thực Lục nói, “nếu đệ tử tại gia ăn tam tịnh nhục, tuyệt đối không thể vãng sanh, hơn nữa bình thường đọc tụng kinh Phật và danh hiệu Phật Bồ-tát thì cũng vô dụng”, không biết lời này có đúng không? Nếu bình thường ăn tam tịnh nhục, nhưng hành vi nguyên tắc y giáo phụng hành liệu có thể vãng sanh không?

Đáp: Tôi nghĩ là có thể vãng sanh. Điều kiện quan trọng nhất để vãng sanh Tây Phương Tịnh độ là tín nguyện hạnh, con người thực sự có thể buông xuống phân biệt, chấp trước thì sẽ đạt được pháp giới vô chướng ngại. Bạn nói thứ này không thể ăn, thứ kia không thể ăn, không phải là có trở ngại sao. Có trở ngại là nói với người như thế nào? Chưa buông xuống phân biệt, chấp trước, vậy thì thực sự có chướng ngại; buông xuống phân biệt, chấp trước rồi thì không còn chướng ngại. Trong cảnh giới Hoa Tạng, lý sự vô ngại, sự sự vô ngại, tại sao vậy? Họ đều buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước rồi, cho nên không có chướng ngại, vãng sanh Tịnh độ là cõi Thật báo trang nghiêm, đây là vãng sanh bậc thượng.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, con thường gặp người đối với tất cả cảnh giới trước mắt, cũng tức là nói đối mặt với tất cả cảnh giới, nhưng trong đầu trống rỗng, cũng không nghe được âm thanh nào khác. Tình huống này thường có thể kéo dài vài phút

theo tâm ý của bản thân con rồi mới khôi phục chỗ nào tương tự với “nhất chân pháp giới” hay không?

Đáp: Không có, đây là thế nào? Đây là vô minh. Nhất chân pháp giới, trong đầu trống rỗng là mọi thứ đều rõ ràng, mọi thứ đều hiểu rõ, giống như tấm gương phản chiếu cảnh giới bên ngoài vậy, đó chính là cảnh giới tốt. Nếu như nói trống rỗng, cái gì cũng đều không biết thì đây là vô minh. Phạm phu, trong đầu chúng ta có hai tình huống, một là suy nghĩ lung tung, hai là không biết bất kỳ điều gì, trống rỗng không biết bất kỳ điều gì. Cho nên không phải là trạo trong trạo cử, trạo cử là suy nghĩ lung tung, đây là trạo trong vô minh. Phật pháp thực sự khế nhập cảnh giới gọi là tịch tịch tinh tinh, tinh tinh tịch tịch. Tịch tịch là thanh tịnh, bình đẳng, thứ gì cũng không có, tinh tinh là không có thứ gì không biết. Cho nên ví dụ “dụng tâm như gương” này rất hay, dụng tâm của chúng ta phải giống như một tấm gương vậy.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, nghe nói công đức chép kinh một lần tương đương với đọc tụng kinh văn 1.000 lần, thật sự như vậy sao?

Đáp: Tôi chưa từng nghe nói, tôi chỉ nghe nói người xưa nói “đọc sách ngàn lần, nghĩa kia tự hiểu”, nhưng con người hiện nay có người đọc sách vạn lần mà nghĩa kia vẫn chưa hiểu. Mấu chốt của hiểu và không hiểu nằm ở đâu? Mấu chốt nằm ở tâm thanh tịnh. Đọc sách đọc ngàn lần, tâm họ định rồi, định sinh tuệ, có trí tuệ thì tự nhiên cái gì cũng hiểu. Nếu tâm của bạn không thanh tịnh, tâm không thanh tịnh tức là bạn có ý muốn cầu quả báo, vậy thì ý đó là chướng ngại. Cho nên từng có người hỏi tôi niệm Phật, họ nói con niệm Phật có thể đắc nhất tâm bất loạn không? Tôi nói cả đời này bạn đừng nghĩ tới nữa, sẽ không đắc nhất tâm bất loạn. Người đó nói tại sao vậy? Nhất tâm bất loạn đó của bạn đã phá hoại niệm Phật rồi, bạn làm sao đắc nhất tâm bất loạn cho được? Bạn quên đi, vứt bỏ nhất tâm bất loạn đi thì bạn sẽ đắc nhất tâm bất loạn. Chỉ cần bạn có cầu, sự cầu đó, nguyện đó chính là chướng ngại. Phải hiểu đạo lý này! Bạn thực sự đọc sách, không mong cầu khai ngộ, nước chảy thành sông, tới lúc đó bỗng nhiên đại ngộ. Hằng ngày đọc sách, hằng ngày muốn cầu khai ngộ, thì đọc cả đời cũng không khai ngộ được, tức là do vọng niệm này tác quái, nhất định phải hiểu điều này.

Người thế gian, tôi nói tới chỗ này, ngẫu hứng nói với mọi người một chút, ngôn ngữ xưa của Trung Quốc thường nói, “cả đời đều do mệnh, một chút chẳng do người”. Đây là thế nào? Đây là nhân quả, bạn có tin không? Người tin nhân quả thì con người sẽ rất quy tắc, sẽ rất thật thà. Tại sao vậy? Họ không vọng cầu, cầu không

được! Vọng cầu là thế nào? Là tạo tội nghiệp, vọng cầu mà cầu được vẫn là trong mệnh của bạn có. Bạn nói cầu tiền tài, dùng phương pháp không chánh đáng để cầu tiền tài, tiền tài đạt được rồi, đó là trong mệnh có sẵn. Tôi đi trộm, hôm nay tôi trộm được, vẫn là trong mệnh có; trong mệnh không có thì không trộm được, còn chưa trộm được đã bị cảnh sát bắt đi, trong mệnh không có. Cho nên bạn trộm về cũng được, cướp về cũng được, dùng phương pháp gì có được cũng được, đều là trong mệnh có sẵn, bạn nói bạn có oan uổng không! Bạn dùng phương pháp chánh đáng, có thể sẽ chậm một chút, chậm vài năm; bạn dùng phương pháp không chánh đáng, có thể đến sớm, đạt được sớm, nhưng tuổi thọ của bạn lại ngắn đi, lộc hết người chết! Bạn nghĩ tới sau cùng, mất nhiều hơn được, chịu thiệt vẫn là bản thân.

Hơn nữa dùng phương pháp không chánh đáng đạt được, là vài phần trong mệnh của bạn, tại sao vậy? Chiết khấu rồi. Ví dụ cầu tiền tài, trong mệnh của bạn có 10 tỷ, bạn dùng thủ đoạn không chánh đáng, bạn đạt được có khả năng là 3 tỷ, 5 tỷ. Bản thân cảm thấy rất giỏi, tôi phát tài rồi, không biết được trong mệnh của mình có 10 tỷ, đã tổn hại mất 60%, 70%. Cho nên con người không biết được quả báo ba đời, nếu như họ biết thì sao lại chịu làm như vậy? Danh văn lợi dưỡng, quyền lực uy thế đều giống nhau, nếu bạn không tranh, nguồn xa chảy dài, sẽ tăng gấp đôi! Nếu bạn muốn dùng phương pháp không chánh đáng để có được, đều bị hao tổn, gọi là tổn phước, tổn hại, phải biết đạo lý này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi buổi sáng mở kinh trong nhà sẽ có chúng sanh tới nghe không?

Đáp: Có, lúc mở kinh điển, bạn tự mình nghe, cũng có quỷ thần.

Hỏi: Thứ ba, trong đạo tràng có người mới xuất gia, sau khi rời khỏi đạo tràng, mặc trang phục tại gia, đồng thời tìm việc làm, vừa làm vừa học. Người đó tự cho rằng chưa từng nghĩ tới hoàn tục, cũng không muốn hoàn tục, qua một thời gian vẫn muốn quay lại đạo tràng, lại hiện thân tướng xuất gia tiếp tục tu học. Xin hỏi tình huống như vậy liệu có coi là hoàn tục không? Đạo tràng có nên tiếp nhận người đó quay lại không? Định nghĩa thế nào được coi là hoàn tục?

Đáp: Mặc dù họ chưa hoàn tục nhưng họ đã phá hoại quy tắc của đạo tràng, phá hoại hình tượng của Phật. Nếu bạn là đạo tràng chánh pháp, hộ trì chánh pháp thì bạn không thể tiếp nhận họ quay lại, phải hiểu đạo lý này. Cũng làm ra tấm gương cho những người xuất gia khác, nếu có hành vi như vậy, nhất định phải thiên đơn,

thiên đơn trong kinh Phật nói có nghĩa là không ở cùng, đây là hình phạt nghiêm trọng nhất trong cửa Phật.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, cư sĩ phát tâm in kinh Địa Tạng, trong quyển kinh có một tấm hình tượng Địa Tạng Bồ-tát nửa thân, hơn nữa trong kinh vẫn có hơn mười chỗ bị sót chữ, sai chữ. Xin hỏi đối với kinh sách bị sai sót như vậy nhưng chưa lưu hành thì nên xử lý thế nào?

Đáp: Như vậy thì không được lưu hành, có thể tìm lò hóa ở trong chùa để đốt đi.

Hỏi: In kinh sách như vậy, lưu hành sẽ có quả báo gì?

Đáp: Thông thường mà nói đây là đại bất kính, không có tâm cung kính, điều này không tốt. Hơn nữa bạn sẽ dạy sai người khác, người khác nhìn thấy bạn làm như vậy, họ cũng bắt chước làm theo, sau này in tượng Phật cũng in bán thân, chữ sai không cần hiệu đính cũng được lưu hành. Đây là ví dụ rất không tốt, không được mở ra tiền lệ này.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, nhân sĩ không học Phật, không ăn chay liệu có thể học tập theo tiểu viện Sơn Tây, đọc tụng kinh Địa Tạng không?

Đáp: Có thể, nhưng e rằng không đạt được quả báo thù thắng giống như những người trong tiểu viện Sơn Tây vậy, nhưng bạn tụng kinh Địa Tạng, niệm danh hiệu Bồ-tát, đây là chuyện tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, con trai đệ tử mắc bệnh nan y, sau nghe người khác chỉ điểm, đưa con vào chùa có thể chữa khỏi. Lão hòa thượng nhìn thấy con trai con thì nói dần dần đổi linh cho con trai con. Xin hỏi đây là ý nghĩa gì?

Đáp: Tôi không hiểu ý nghĩa này, bạn đi hỏi vị lão hòa thượng đó. Có phải là thay đổi linh hồn không? Chuyện này không đơn giản như vậy, chưa từng nghe nói qua, trong Đại tạng kinh chưa từng nghe nói qua chuyện thay đổi linh hồn. Ở trong chùa có thể nói là thay đổi hoàn cảnh, đó là thật. Nhưng đạo tràng Phật giáo hiện nay, đạo tràng thực sự như pháp không thể nói là không có, ít đi rồi, thực sự là càng ngày càng ít, đây chính là nghiệp báo của chúng sanh khác nhau. Đạo tràng thời xưa đích thực là trường học, đạo tràng hiện nay đều làm kinh sám Phật sự; thời xưa độ người là chính, hiện tại độ quỷ thần là chính, tính chất đã khác nhau.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nơi đệ tử sinh sống Phật pháp không hưng thịnh, không có chùa, không có pháp sư giảng kinh, người mê tín tiên đạo đặc biệt nhiều, sùng bái thần thông danh lợi, không có cơ duyên nhận thức đúng đắn về Phật pháp, xin hỏi nên dẫn dắt họ học tập Phật pháp như thế nào?

Đáp: Tổ tiên nói với chúng ta, “làm việc không thành, quay lại xét mình”, bạn hiểu đạo lý này thì bạn có thể giúp đỡ người khác. Phải bắt đầu làm từ bản thân mình, bản thân bạn tu rất tốt, học rất tốt thì bạn sẽ ảnh hưởng người khác. Bản thân chưa tu, bản thân cũng không có tu dưỡng, hy vọng người khác quay đầu, vậy thì vĩnh viễn là mộng tưởng, không làm được. Chuyện gì cũng đều phải bắt đầu từ bản thân mình, dùng đức hạnh của chính mình để cảm hóa người khác.

Hỏi: Do bị ảnh hưởng bởi một số đạo tràng và người xuất gia không trang nghiêm mà cảm thấy mờ mịt, không thể tinh tấn, xin sư phụ khai thị.

Đáp: Tình huống này trong xã hội hiện tại hình như càng ngày càng nhiều, gặp được thiện tri thức chân chánh, người xưa thường nói đó là duyên phận, duyên phận này là có thể gặp, không thể cầu. Thực sự cầu thiện tri thức, người làm học trò chúng ta cầu thầy không dễ dàng, thầy tôi nói với tôi, người thầy cả đời muốn tìm được một học trò ngoan thực sự càng khó hơn, thầy đi đâu mà tìm? Từ đó biết được, đây đều là duyên phận đời trước, trong đời quá khứ có duyên thì đời này mới gặp được, tam bảo gia trì làm tăng thượng duyên, gặp được rồi. Sau khi gặp được, mấu chốt thành bại là ở hai chữ “thành kính”. Đại sư Ấn Quang nói rất hay, một phần thành kính được một phần lợi ích, hai phần thành kính được hai phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích. Bạn đối với thầy phải chân thành, đối với thầy phải cung kính, tại sao vậy? Chân thành, cung kính mới có thể tiếp nhận, lời thầy giảng bạn sẽ y giáo phụng hành. Cho nên biểu thị tâm chân thành chính là ở như giáo tu hành, bạn càng chân thành với thầy thì lời thầy giảng thực sự là giống như thánh chỉ, bạn sẽ rất cố gắng làm được nó, đây gọi là chân thành. Nếu không muốn làm theo lời thầy giảng, trước mặt nghe lời mà sau lưng làm trái, vậy thì đó là không có chút thành ý nào. Người không có thành ý, họ không những không đạt được lợi ích mà trên thực tế lời thầy giảng họ nghe không hiểu, thực sự là nghe không hiểu. Cho nên học tập thế gian và xuất thế gian đều ở thành kính, hai chữ này Ấn tổ dạy thật quá hay, thực sự là mấu chốt.

Đặc biệt là vào thời mạt pháp, thiện tri thức càng ngày càng ít. Thiện tri thức chân chánh, họ không chịu thừa nhận bản thân là thiện tri thức, “những thứ tôi học

rất ít, không đáng để các bạn học tập theo”, nhắc tới liền đùn đẩy. Nếu như người đó nói tôi rất được, cái gì tôi cũng biết, cái gì tôi cũng thông, bạn theo tôi học, vậy thì không đáng tin. Thiện tri thức thực sự là vô cùng khiêm hạ. Tôi theo thầy Lý, thầy Lý từng nói với tôi rất nhiều lần, thầy nói năng lực của tôi chỉ có thể dạy anh 5 năm, sau 5 năm thì không dạy được nữa. Khiêm tốn! Không dạy được nữa thì tôi phải làm sao? Tìm đại sư Ấn Quang. Đại sư Ấn Quang không còn nữa, nhưng Văn Sao còn. Bạn hằng ngày đọc Văn Sao, y giáo phụng hành thì bạn chính là học trò của đại sư Ấn Quang. Đây là dạy học của thiện tri thức chân chánh, cũng coi như chỉ ra một con đường sáng cho chúng ta.

Hiện tại nếu chúng ta không nhận thức thiện tri thức, chúng ta không tìm thấy thiện tri thức, phải làm thế nào? Tìm người xưa, người xưa gần với chúng ta nhất là đại sư Ấn Quang. Chúng ta muốn học kinh Di-đà, Yếu Giải của đại sư Ngẫu Ích hay, chuyên môn học Yếu Giải, tức là coi đại sư Ngẫu Ích là thầy; chuyên môn học Sớ Sao, vậy thì coi đại sư Liên Trì là thầy, chắc chắn thành tựu, không hề khác với ở trước mặt thầy. Thực sự y giáo phụng hành, đọc sách của các ngài, làm theo lời dạy bảo của các ngài, hết lòng nỗ lực học tập, đây gọi là đệ tử tư thực. Ở Trung Quốc người đầu tiên làm vậy là Mạnh tử, Mạnh tử học Khổng tử, chưa từng gặp mặt. Lúc Mạnh tử cầu học, Khổng phu tử đã qua đời, chưa từng gặp mặt, nhưng thành tựu học tập của Mạnh tử vượt hơn tất cả học trò của Khổng tử. Bạn xem hiện tại chúng ta nói tới nhà Nho, nói là Khổng Mạnh, không nói là Khổng Nhan, không nói là Khổng Tăng, đều không nhắc tới Tăng tử, Nhan tử, mà là Khổng Mạnh. Thành tựu học tập của Mạnh tử vượt hơn tất cả học trò đương thời của Khổng tử, nếu hiểu đạo lý này thì bạn sẽ tìm được thiện tri thức.

Hiện nay chúng ta học Phật, tôi giới thiệu với mọi người, thầy Lý giới thiệu tôi, dạy tôi học đại sư Ấn Quang; tôi giới thiệu mọi người, các bạn học Vô Lượng Thọ Phật, tôi giới thiệu cho các bạn đó là kinh Đại Thừa Vô Lượng Thọ, thầy chính là Vô Lượng Thọ Phật, tức là A-di-đà Phật. Bạn học theo ngài thì sao mà sai được? Kinh Vô Lượng Thọ là do lão cư sĩ Hạ Liên Cư hội tập, tuyệt đối không nên nghi ngờ, nếu bạn nghi ngờ thì bạn sai lầm lớn rồi. Chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ rất hay, công phu tu hành cả đời của ông thực sự đều nằm trong chú giải đại kinh. Quyển kinh này tôi giảng qua rất nhiều lần, hình như là hai ba lần đầu, tôi chưa đọc được chú giải của lão cư sĩ Hoàng, tôi là dựa theo mi chú của thầy Lý. Thầy giảng qua một lần, tức là bên cạnh kinh văn có chú thích vài chữ, số lượng không nhiều,

tôi dựa theo mi chú của thầy Lý để giảng. Sau này đọc được chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, tôi vô cùng khâm phục, tôi biết tâm huyết cả đời của ông đều trong bộ sách này, rất khó được, cho nên mấy lần giảng giải sau đó đều là dùng chú giải của lão cư sĩ Hoàng. Đây chính là thời mạt pháp chúng ta tìm thiện tri thức như thế nào.

Tu hành trong thời mạt pháp, đích thực là chân thật thành tựu không ở đạo tràng, người trong đạo tràng nhiều, tâm loạn, miệng tạp, thường sẽ sanh ra chướng ngại. Cho nên chân thật tu hành là bản thân bạn biết dụng công, mỗi ngày tụng kinh niệm Phật, không được tiếp xúc với người khác, tiếp xúc với người khác thì thị phi rất nhiều. Tôi có thể giữ tâm thanh tịnh là nhờ hơn 40 năm không xem tivi, không đọc báo, tạp chí, đài phát thanh đều không tiếp xúc. Tại sao vậy? Đó đều là ô nhiễm. Sau khi bạn xem xong, bạn có năng lực khiến trong tâm không lưu lại ấn tượng không? Không có năng lực này, vậy thì chỉ đành cự tuyệt mới có thể giữ tâm thanh tịnh.

Có thời gian thì đọc kinh Phật, đọc kinh Phật tức là qua lại với Phật, nghe lời dạy của Phật thì bạn sẽ không sai. Nghe lâu rồi thì mắt sẽ phóng ánh sáng, hai ngày nay chúng ta nói tới phóng vô lượng ánh sáng, phóng ánh sáng là gì? Bạn nhìn người, nhìn việc đều nhìn vô cùng rõ ràng. Nhìn thấy rất rõ ràng, có lúc họ làm chuyện sai nhưng không thể nói họ, tại sao vậy? Tâm lượng của họ rất nhỏ, không thể tiếp nhận phê bình, một khi bạn nói họ thì sẽ kết oán thù. Sai thì để họ sai, đọa địa ngục thì để họ đọa, đợi đến khi thọ xong tội ở địa ngục thì mới tới độ họ, không muộn. Bạn nói hiện tại? Hiện tại không được, thời tiết nhân duyên chưa tới, ngược lại sẽ tạo thành càng nhiều phiền phức hơn, đây là trí tuệ. Họ chịu hết mọi khổ sở thì họ mới quay lại cầu xin giúp đỡ, bạn nói họ mới nghe; chưa nếm mùi đau khổ, chưa tiến vào địa ngục chịu khổ thì bạn khuyên họ thế nào cũng không tin tưởng. Họ còn nói bạn dài dòng, họ còn nói bạn nói móc họ, bạn có lòng tốt đối xử với họ, họ dùng tâm ác đi tưởng tượng, tâm tốt của bạn đều nghĩ thành tâm xấu. Chuyện này chúng ta đều phải hiểu, điều gì có thể nói thì nên nói, điều gì không thể nói thì tuyệt đối không nói.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đạo tràng có đồng tu tính tình không ổn định, thường nổi giận tranh cãi với người khác, sau khi tỉnh táo lại thì bản thân cũng rất hối hận, nhưng không cách nào khống chế được, chúng con có lòng giúp đỡ người này, dùng rất nhiều cách đều không có hiệu quả, xin hỏi nên giúp người này như thế nào?

Đáp: Thực sự không có cách nào thì đây là thế nào? Nghiệp chướng quá nặng! Người nghiệp chướng quá nặng thì Phật Bồ-tát cũng không giúp được, chúng ta có năng lực gì chứ? Cho nên bạn phải thường nghĩ tới điều này, Phật là đại từ đại bi, không giúp đỡ được. Nếu chúng ta thực sự muốn giúp họ, chỉ có bản thân cố gắng tu hành, tu hành năm mười năm sau, họ nhìn thấy tấm gương tu hành tốt của chúng ta, có lẽ họ sẽ thay đổi. Cho nên không được khuyên, nhất định phải làm ra tấm gương tốt, tại sao vậy? Đôi bên so sánh rất rõ rệt, bạn hằng ngày nâng cao lên, họ hằng ngày đọa lạc xuống. Phải dùng thân giáo, ngôn giáo không được, ngôn giáo không ai phục bạn, bạn thực sự làm được rồi. Về hình tượng có ví dụ rất hay, người thực sự tu hành, thân tâm an vui, vui vẻ; người không tu hành thì thân tâm phiền não, lão hóa rất nhanh. Người tu hành không dễ gì già yếu đi, mười năm, hai mươi năm ở cùng nhau so sánh sẽ thấy kém rất xa, có lẽ họ sẽ sám hối, sẽ quay đầu; còn chưa biết sám hối, còn chưa biết quay đầu, vậy thì tiếp theo chính là ba đường ác.

Cho nên nhất định phải có hình tượng tốt, phóng ánh sáng chính là hình tượng tốt, chúng ta giúp đỡ chúng sanh như thế nào? Bản thân cố gắng tu hành chính là giúp đỡ chúng sanh. Bản thân không cố gắng tu hành, hại chính mình cũng hại chúng sanh, người khác nhìn thấy, cửa Phật là đáng vẻ này, khiến cho rất nhiều người không dám tiến vào cửa Phật, khiến cho rất nhiều người hủy báng Phật pháp. Lỗi làm hủy báng Phật pháp của họ, bạn phải gánh chịu, tại sao vậy? Bạn không làm ra tấm gương tốt, tội lỗi này rất nặng, bản thân chúng ta đã phá hoại hình tượng của Phật giáo.

Từng chút một đều trong cuộc sống thường ngày, hơn nữa rất dễ phát hiện ra, không thể không biết điều này, tức là bản thân thói xấu đầy mình mà còn không biết. Làm thế nào mới có thể giúp mình biết được? Phương pháp có, nhìn vào người khác, người khác là một tấm gương, nhìn thấy người khác làm không đúng, bạn không được trách cứ người khác, quay lại nghĩ xem mình có hay không thì bạn sẽ tìm ra được thói xấu của chính mình. Cho nên nhìn thấy đáng vẻ không tốt của người khác, nghĩ xem bản thân mình cũng có thì phải sửa! Không được trách cứ người khác, không chỉ trích người khác, phê bình người khác, không được, bản thân phải sửa lỗi. Nhìn thấy tấm gương tốt của người khác, bản thân mình có hay không? Không có thì phải cố gắng học tập, học tập theo họ. Bạn có thể học tập như vậy thì cả đời này của bạn chắc chắn thành Phật, tại sao vậy? Hết thầy chúng sanh đều là thầy của bạn. Người thiện thì học tập theo họ, bất thiện thì kiểm điểm chính mình, phản tỉnh, sửa

đổi lỗi lầm. Không ai không phải là thầy, không ai không phải là thiện tri thức, sao họ lại không thành tựu cho được?

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, con cái đối với đệ tử không tốt, thường đánh đệ tử, nhưng đối với cha thì rất tốt, xin hỏi là nguyên nhân gì?

Đáp: Đây là nhân duyên đời trước, có lẽ là trong đời quá khứ, người cha đối với chúng rất tốt, trong đời quá khứ người mẹ này thường đánh chúng, cho nên hiện tại chúng muốn đánh lại. Đây là nghiệp nhân quả báo, bạn cũng nhìn thấy rồi. Nhưng có thể thay đổi, phương pháp thay đổi như thế nào? Giáo dục. Phải dạy từ khi còn nhỏ, nhỏ không dạy thì rất khó dạy, có câu “từ nhỏ thành như thiên tánh, thói quen thành tự nhiên”. Cho nên người Trung Quốc nói giáo dục là bắt đầu từ thai giáo, lúc mang thai dùng ý niệm chánh để ảnh hưởng chúng. Trẻ nhỏ vừa sanh ra, chúng biết nhìn, chúng biết nghe, chúng học tập ở đó, cho nên quan trọng hơn bất kỳ điều gì. Những gì bạn để chúng nhìn thấy, nghe thấy, tiếp xúc được đều là tích cực, tuyệt đối không có tiêu cực, như vậy có thể khơi gợi tánh đức của chúng. Cả đời chúng sẽ có năng lực phân biệt thiện ác, đúng sai, tà chánh, chúng sẽ có năng lực chọn lựa. Hiện tại chúng ta bỏ qua dạy học này, không hiểu đạo lý này. Trẻ nhỏ từ nhỏ học điều gì? Hiện tại trẻ nhỏ vừa sanh ra đã xem tivi, tivi dạy chúng điều gì, dạy như vậy ba năm còn có thể quay đầu không? Phiền phức lớn rồi! Cho nên hiện tại rất nhiều bậc phụ huynh nói rằng con cái khó dạy, người làm giáo viên nói học sinh khó dạy, tôi thường gặp được. Tôi nói thật khó dạy, Phật Bồ-tát tới cũng không dạy được, đừng nói là các bạn, tại sao vậy? Từ nhỏ học hư rồi. Các bạn phải biết, ba tuổi bắt đầu dạy đã trễ rồi, không còn cách nào nữa. Cho nên trên thế giới có rất nhiều người nói ngày tận thế, tôi thấy tận thế là thật, không phải giả.

Tuần trước trên báo chí Hồng Kông có đăng, các nhà khoa học đưa ra cảnh báo, trái đất đã nóng lên, nhiệt độ tăng lên, băng ở Bắc Cực, Nam Cực đang tăng tốc độ tan chảy. Mười mấy năm trước, các nhà khoa học đưa ra cảnh báo, dự đoán là 50 năm băng ở Bắc Cực, Nam Cực sẽ tan chảy hết. Hiện tại xem ra, theo cách nhìn thông thường của chúng ta thì có lẽ là 20 năm. Hai mươi năm sau, nếu băng ở Bắc Cực, Nam Cực hoàn toàn tan chảy, nước biển sẽ dâng lên 70 mét, Hồng Kông sát biển, những thành phố ven biển đều bị nhấn chìm trong nước, những nơi cao hơn 70 mét thì không bị nước nhấn chìm. Cho nên họ đưa ra cảnh báo, thảm họa này còn đáng sợ hơn chiến tranh hạt nhân. Đây là nói nước biển dâng lên, lục địa thu nhỏ lại, đại dương mở rộng ra. Ngoài ra bạn còn phải nghĩ tới, hàn đới biến thành nhiệt đới,

những động thực vật vốn sanh trưởng ở hàn đới sẽ không thể sống sót, đều sẽ chết hết; những sinh vật, động thực vật nhiệt đới, nhiệt đới biến thành hàn đới, trời trở lạnh thì cũng không thể sống sót, bạn nói xem phiền phức này lớn không? Những thứ chúng ta cần, ví dụ nói ăn thịt, động vật đều chết rồi, không có thịt để ăn; ăn ngũ cốc hoa màu, ngũ cốc hoa màu cũng không thể sanh trưởng. Cho nên bạn nghĩ thử xem, thảm họa này thực sự đáng sợ hơn vũ khí hạt nhân.

Các nhà khoa học không biết nhân quả, không biết nguyên nhân thực sự, chỉ cho rằng đây là kiếp nạn lớn của loài người. Nói là những khoa học kỹ thuật tiên tiến mà chúng ta sử dụng đã sanh ra ô nhiễm nghiêm trọng, ô nhiễm bầu không khí, phá hủy tầng ozone. Mỗi ngày khí thải từ máy bay, xe cộ, nhà máy đã tạo thành hiệu ứng nhà kính, tức là khiến cho nhiệt độ của trái đất tăng cao. Họ chỉ nhìn thấy những điều này. Những điều này là duyên, không phải là nguyên nhân thật sự, nguyên nhân thật sự là ý niệm của con người. Hiện tại ý niệm của con người là tham sân si mạn, trong kinh đức Phật nói với chúng ta, tâm tham là nhân của nước, tham là nước, tâm tham của con người trên toàn thế giới tăng trưởng mỗi ngày, cho nên nước biển dâng cao; sân giận là lửa, núi lửa phun trào, dẫn đến động đất, sóng thần; ngu si là gió, nạn gió, bão, lốc xoáy. Phật nói với chúng ta, nhân của tam tai là tham sân si, diệt trừ tham sân si mới thực sự đoạn trừ nhân của nạn nước, nạn lửa, nạn gió. Điều này các nhà khoa học không biết. Cho nên những chứng cứ mà các nhà khoa học nói tới là duyên, nhân duyên quả, họ không biết nguyên nhân thật sự; nhà Phật giảng rất thấu triệt, nhân gì, duyên gì chiêu cảm quả báo hiện tại.

Giữa người với người, ở trong gia đình, cha con là duyên, kinh Phật giảng rất rõ ràng, báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Đời này của chúng ta qua lại với người khác, chúng ta là bố thí ân đức, hay là thường muốn chiếm lợi của người khác, từ đó bạn sẽ biết được tương lai là quả báo gì. Chúng ta không có ân đức với người khác, luôn muốn chiếm lợi của người khác, vậy thì con cháu trong nhà bạn, những người mà bạn gặp được đều là tới đòi nợ, đều là tới đòi mạng, phiền phức này sẽ lớn!

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi nêu ra trong hội nghị quốc tế, có 11 câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, giáo sư Tịnh Không từng nhắc tới học tập nghiên cứu kinh điển rất quan trọng. Nhưng lấy Kitô giáo làm ví dụ, trong Thánh Kinh nói, điều kiện tiên quyết là cần có sự dẫn dắt của đức Thánh Linh. Vậy thì nên lý giải ý chỉ của chúa trong kinh điển như thế nào?

Đáp: Câu hỏi này hỏi rất sâu, nhưng kinh điển của hết thầy tôn giáo, ý chí của thần thánh có thể dùng một chữ làm đại biểu, chữ này chính là chữ “ái (thương yêu)”. Bạn xem trong Phật pháp, bạn dùng một câu để nói ra Phật pháp, để người nghe được rõ ràng, thấu triệt. Đại đức xưa nói với chúng ta tám chữ “từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”, đây chính là Phật pháp. Từ bi chính là thương yêu, tại sao không nói là thương yêu mà nói là từ bi? Bởi vì thông thường nói thương yêu, trong thương yêu có tình cảm, cho nên Phật không dùng thương yêu, dùng từ bi. Từ bi chính là thương yêu, trong thương yêu này không mang theo tình cảm mà mang theo trí tuệ, chúng ta có thể nói như vậy, thương yêu lý tính, thương yêu lý trí gọi là từ bi; từ theo cảm tình gọi là thương yêu, trong từ bi này đã sanh cảm tình, cảm tình thì bạn sẽ có yêu ghét. Người này thích tôi, tôi yêu họ, người kia ghét tôi thì không yêu họ, không bình đẳng nữa, tâm của bạn không thanh tịnh; nói cách khác, thương yêu bằng tâm chân thành thanh tịnh bình đẳng gọi là từ bi, chính là ý nghĩa này. Cho nên đây là trọng tâm. Phương tiện là gì? Tâm thương yêu của bạn biểu đạt, từ bi của bạn biểu đạt, đối với hết thầy người, đối với hết thầy việc, đối với hết thầy vật, phương thức biểu đạt không giống nhau, cho nên phương tiện nhiều cửa. Tiệm là gì? Tiệm là phương pháp thích hợp nhất. Phương pháp thích hợp nhất không có nhất định, do người mà khác nhau, do thời điểm mà khác nhau, do địa điểm mà khác nhau, do việc mà khác nhau, thiên biến vạn hóa, đó gọi là trí tuệ chân thật. Họ biểu đạt vô cùng thích đáng, phương tiện làm cửa.

Bạn xem Kitô giáo, trên thực tế Kitô giáo, Thiên Chúa giáo, Do Thái giáo, bạn xem họ đều là một tôn giáo, ba phái trong một tôn giáo. Trước đây tôi ở Singapore, có mấy người bạn ở Nam Phi tới hỏi tôi, bởi vì họ tín ngưỡng Kitô giáo, hỏi tôi quan hệ của ba tôn giáo này ở các nước phương Tây. Tôi nói ba tôn giáo này là người một nhà, bởi vì kinh điển mà họ sử dụng đều là Tân Cựu Ước, Do Thái giáo tôn sùng Cựu Ước, Kitô giáo tôn sùng Tân Ước, Thiên Chúa giáo thì Tân Cựu Ước đều học. Do Thái giáo tôn sùng Thượng đế, tôi nói là phái thượng đế, phái của hoàng thượng; Kitô giáo tôn sùng chúa Giê-su, thái tử, phái của thái tử; Thiên Chúa giáo là thánh mẫu Maria, phái của hoàng hậu. Họ gặt đầu, thầy nói rất hay. Đây là một nhà, nhưng là ba phái, tư tưởng trung tâm trong đó đều như nhau, thần thương yêu người đời, thượng đế thương yêu người đời. Cho nên trọng tâm của nó là tình thương yêu.

Thương yêu mà trong đạo Hồi nói khá gần với Phật pháp, kinh Koran nói thánh Allah là phổ từ, đặc từ. Phổ là phổ biến, gọi là đại ái, đặc từ, sự từ ái này là đặc thù,

nói cách khác nó là bình đẳng, là thanh tịnh, là chân thành, phổ từ, đặc từ, rất gần với Phật pháp. Từ những chỗ này, tất cả mọi tôn giáo đều không gì khác ngoài tình thương yêu. Quan hệ giữa người với người của chúng ta, bạn chỉ cần dùng tâm thương yêu chân thành đối xử với người khác thì vấn đề gì cũng đều được giải quyết, oán thù đều có thể hóa giải. Nhất định phải tìm ra tinh thần trọng tâm quan trọng nhất, đây chính là thứ dẫn dắt chúng ta, tôn giáo có thể đoàn kết.

Hỏi: Chúng ta xem câu hỏi tiếp theo, mặc dù đối thoại, hợp tác giữa tôn giáo là quan trọng, nhưng đối thoại, hợp tác giữa các phái trong nội bộ tôn giáo cũng rất quan trọng. Xin hỏi nên nhìn nhận quan hệ giữa hai điều này như thế nào?

Đáp: Đây là vấn đề lớn, không phải là vấn đề nhỏ. Trên thế giới, việc chúng tôi là giao lưu, hòa hợp giữa tôn giáo với tôn giáo, nhưng trong bản thân mỗi tôn giáo có xung đột. Mấy năm trước tôi tới thăm Nhật Bản, đại khái khoảng năm sáu năm trước, tôi tới thăm Nhật Bản, trưởng lão của Tịnh độ tông Nhật Bản mở một bữa tiệc tiếp đón tôi. Có mười mấy vị trưởng lão từ các chùa tới, hết sức hòa hợp, tổ chức một bữa tiệc tối, tôi nhớ hình như có sáu bàn. Sau khi bữa tiệc kết thúc, trong đó có một vị pháp sư khá quen với tôi một chút, ông nói với tôi, ông nói: Pháp sư Tịnh Không, bữa tiệc tối này có thể viết vào trong lịch sử Phật giáo Nhật Bản. Tôi nói: Nào có nghiêm trọng như vậy chứ! Ông nói: Thầy không biết đâu, những pháp sư này bình thường không qua lại, hôm nay thầy tới, mọi người đều tới tham gia bữa tiệc này. Tôi nói hóa ra là vậy! Ông nói bình thường họ đều không qua lại, trong lòng tôi đã hiểu, tại sao vậy? Trung Quốc cũng có tình huống này, bạn xem mỗi chùa có bao nhiêu tín đồ Phật giáo, không qua lại.

Cho nên tôi viếng thăm xong, đại khái lần đó ở Nhật Bản 10 ngày, lúc tôi rời đi, tôi cũng đáp lại lời mời của họ, mời họ tới tổ chức một bữa tiệc tối, tôi đặc biệt khuyên nhủ mọi người, nhất định phải hòa hợp, phải hợp tác. Tôi nói Phật giáo là Thích-ca Mâu-ni Phật sáng lập, mỗi người chúng ta đều coi Thích-ca Mâu-ni Phật là bổn sư, tông phái khác biệt cũng đều là đệ tử mà Thích-ca Mâu-ni Phật truyền lại, chúng ta là anh em ruột thịt. Nếu anh em ruột thịt mà không qua lại, không hợp tác, bạn nói xem người làm cha mẹ buồn biết bao? Điều này mọi người nên nghĩ tới. Nếu chúng ta là một tông phái, tông phái Tịnh độ của chúng ta, đó là ruột thịt trong ruột thịt, là người một nhà, làm sao có thể không qua lại? Tôi nói những tôn giáo khác là anh em khác họ của chúng ta, anh em cùng họ của chúng ta, đều là người một nhà. Cho nên tôi khuyên nhủ mọi người. Tại sao lúc tôi tới họ đều tới tiếp đón? Sau này

tôi mới biết được, trước khi tôi tới đó đã tặng quà trước, tặng quà gì? Tặng Đại tạng kinh, chính là Long tạng. Tôi in rất nhiều, tặng 30 bộ cho Nhật Bản, cho nên mỗi chùa đều tặng một bộ Đại tạng kinh, cho nên lúc tôi tới đó họ đều tới.

Bình thường không qua lại, cả thế giới đều giống nhau, đều là thói xấu này, giành tín đồ, mỗi chùa mỗi đạo tràng đều tranh giành tín đồ, vì tranh giành tín đồ mà trở thành đối lập. Trung Quốc xưa của chúng ta có câu, “cùng nghề đổ kị nhau”, đổ kị điều gì? Cùng nghề, cùng nghề sẽ sanh ra đổ kị, khác nghề thì không sao, cùng nghề thì sanh ra đổ kị, là đạo lý như vậy. Cho nên, nguyên nhân căn bản chính là không đọc kinh, nếu hằng ngày đọc kinh, hằng ngày y giáo phụng hành thì vấn đề này sẽ không còn nữa. Đây chính là mặc dù học Phật nhưng không phải là thực sự học Phật, cùng lắm thì họ là Phật học, Phật học có xung đột, có thành kiến môn phái; học Phật không có xung đột, học Phật sao mà xung đột cho được? Từ đó biết được, tầm quan trọng của việc học.

Học tập quá quan trọng, bạn không học tập theo Phật, nói lời thật là bạn sẽ học tập theo ma. Ma là gì? Ma là phiền não, ma chỉ sợ bạn không sanh phiền não, chỉ sợ bạn không tạo nghiệp ác. Thời đại này, thật vậy, bạn không cố gắng học Phật, bạn không có Phật lực gia trì; không có Phật lực gia trì thì ma gia trì bạn, đây là thật, không giả chút nào, ma gia trì bạn. Một niệm ác của bạn, ma sẽ mở rộng niệm ác này của bạn, mở rộng thành 10 niệm ác; bạn có một hành vi ác thì ma sẽ mở rộng một hành vi ác của bạn thành 10 hành vi ác, rất đáng sợ! Nếu bạn thực sự cố gắng học thì ma không có cơ hội, họ không có cách nào đối với bạn. Chỉ cần bạn có điểm yếu nằm trong tay họ, điểm yếu này ví dụ là bạn háo thắng, bạn ham thích danh vọng, bạn tham tiền tài, bạn đổ kị, đây đều là điểm yếu. Điểm yếu tức là họ có thể dụ dỗ bạn, khiến cho bạn phát triển từ điểm này, hủy hoại bản thân bạn, cũng hủy hoại chánh pháp, cũng hủy hoại xã hội, thật quá đáng sợ. Cho nên đồng tu Tịnh tông thật thà đọc kinh, nghe giảng, giúp bạn biết rõ mình học cái gì, hết lòng niệm Phật. Đối với hết thầy người việc và vật xem nhẹ một chút, đừng quá chấp trước thì ma sẽ không cách nào tìm tới bạn. Nếu bạn quá xem trọng danh lợi thì không ai thoát khỏi bàn tay của ma được, bạn đều ở trong lòng bàn tay của ma, phải biết điều này. Thậm chí có rất nhiều người ở trong lòng bàn tay của ma mà bản thân vẫn không biết, còn cảm thấy bản thân học rất khá, học rất giỏi, điều này vô cùng đáng sợ.

Gia hòa vạn sự hưng, nhà bất hòa, thế giới làm sao hòa được? Chúng ta phải đặc biệt coi trọng điểm này. Gia hòa khó, quá khó rồi. Đạo tràng này của chúng ta

giảng kinh mỗi ngày, tại sao giảng kinh? Đó là khuyên mọi người chung sống hòa hợp, khuyên mọi người đều phải làm theo lời dạy bảo của Thế Tôn, thực sự quy y. Quy là quay đầu, từ sai lầm quay đầu nương tựa lời dạy của Phật-đà, thực sự quy y. Nếu không giảng kinh, con người sẽ mê hoặc điên đảo, đều là tùy thuận phiền não tập khí của bản thân, phiền phức đó sẽ lớn, vậy làm sao có thể hòa được? Đạo tràng hiện nay giảng kinh càng ngày càng ít, chúng ta tương đối may mắn là có thể dùng dạy học từ xa, dùng vệ tinh, dùng truyền hình, dùng mạng internet. Những thứ này mang lại rất nhiều thuận tiện cho các đồng tu, mọi người cùng nhau, không ở cùng một chỗ cũng có thể học tập cùng nhau.

Hỏi: Thứ ba, người Trung Quốc xưa nói tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, người một nhà tín ngưỡng tôn giáo khác nhau, từ góc độ này mà nói, làm thế nào để tiến hành tôn giáo hòa hợp?

Đáp: Nếu người một nhà thực sự tín ngưỡng tôn giáo, học tập tôn giáo thì không có vấn đề, tại sao vậy? Vì họ đều lấy tâm thương yêu làm trung tâm thì không có vấn đề. Nếu họ không phải là nghiêm túc học tập, hay là chiều sâu học tập chưa đủ, cả nhà bất hòa thì tương đối khó chung sống. Thời tôi còn là học sinh, tôi có một người bạn, trong nhà bạn ấy là ba tôn giáo, cậu ấy rất thân với tôi, tôi từng sống trong nhà cậu ấy nửa năm, nhưng cả nhà cậu ấy chung sống rất tốt. Mỗi người tin vào tôn giáo của mỗi người, mỗi người lấy bậc tôn sùng của mỗi người, nhưng cả nhà rất hòa hợp. Cha cậu là tín đồ Hồi giáo, Islam giáo, mẹ là Kitô giáo, bà của cậu ấy là Phật giáo, thời đó người trẻ tuổi chúng tôi không tin bất kỳ tôn giáo nào, đều có thể chung sống hòa hợp, cũng coi là rất khá. Đó chính là vẫn có quy phạm của luân lý đạo đức truyền thống Trung Quốc. Nhưng xã hội hiện nay thì khó, lý luận, đạo đức, nhân quả hiện nay đều không bàn tới nữa, cho nên vô cùng không dễ chung sống.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, pháp sư nhắc tới muốn đạt được tôn giáo vĩnh viễn đoàn kết, nhất định phải học tập kinh điển của các tôn giáo khác. Nhưng làm sao biết được kinh điển mà mình học tập liệu có đúng đắn hay không?

Đáp: Nếu bạn hỏi vấn đề này, tôi có thể làm chứng cho bạn, tại sao vậy? Tôi là học tập kinh điển của các tôn giáo khác. Tôi từng nói với Mahathir, tôi từng nói với Abdurrahman Wahid, đây là lãnh tụ Hồi giáo, tôi nói tôi đọc kinh Koran là tín đồ Hồi giáo kiên thành nhất. Tại sao vậy? Nếu không phải là tín đồ Hồi giáo kiên thành nhất, bạn mở kinh Koran ra bạn không học được thứ gì trong đó. Tôi nói tôi tôn kính thánh Allah không hề khác với tôn kính Phật-đà, tôi nói thánh Allah chính

là hóa thân của Phật-đà, đây là Phật giáo nhìn Hồi giáo; trong Hồi giáo thì Thích-ca Mâu-ni Phật là hóa thân của thánh Allah. Một tức là nhiều, nhiều tức là một. Tôi đọc Kinh Thánh, tôi là tín đồ Kitô kiên thành nhất, cho nên tôi giảng Kinh Thánh còn hay hơn mục sư giảng, tại sao vậy? Bạn không có tâm chân thành như tôi, bạn không có sự cung kính như tôi. Cho nên kinh điển nào tôi cũng đọc, tôi là học trò ngoan nhất của tất cả các vị thánh của mọi tôn giáo. Các bạn chỉ nhận một vị thầy, tôi là nhiều vị thầy như vậy, tôi biết ngài là một thân, đó là các hóa thân khác nhau của ngài. Ngài hóa thân giáo hóa các dân tộc khác nhau, dân tộc khác nhau có bối cảnh khác nhau, có văn hóa khác nhau, phương thức dạy học của ngài khác nhau, nhưng tinh thần, phương hướng, mục tiêu của ngài hoàn toàn giống nhau, đều là tâm thương yêu, hoàn toàn giống nhau, điều này tôi có thể làm chứng.

Tôi có thể qua lại với nhiều tôn giáo như vậy, xây dựng mối quan hệ tốt đẹp như vậy, đó là vì tôi là tín đồ kiên thành nhất trong tôn giáo của họ, đạo lý là ở chỗ này. Tuyệt đối không có kỳ thị, tuyệt đối không có phân biệt chấp trước, tôn giáo của tôi tốt, các bạn không bằng tôi, có ý niệm này thì bạn sẽ không đạt được bất kỳ thứ gì. Không những bạn không hiểu tôn giáo của người khác, tôn giáo của chính mình cũng không hiểu, đây là thế nào? Bạn có chướng ngại, nhà Phật gọi là nghiệp chướng! Nghiệp chướng không điều gì khác ngoài phân biệt chấp trước. Không có phân biệt chấp trước, bạn xem thiên hạ liền bình đẳng, mười phương ba đời Phật, cùng chung một pháp thân, vậy thì bình đẳng rồi. Bạn cảm thấy mỗi tôn giáo đều đáng yêu, mỗi tôn giáo đều đáng để chúng ta tôn kính, đều đáng để chúng ta nghiêm túc học tập, cho nên tôi có thể giảng kinh của mỗi tôn giáo.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin pháp sư chia sẻ cách nghĩ của mình về việc các phương tiện truyền thông hiện nay phóng đại quá mức về xung đột tôn giáo và chủng tộc.

Đáp: Cách nghĩ này là sai lầm, nhưng chúng ta cũng thông cảm cho họ, tại sao họ sai lầm? Bởi vì họ chưa đọc, họ chưa nghiêm túc học; nếu họ nghiêm túc học, nghiêm túc đọc thì họ sẽ thông suốt. Bạn không học, bạn ra ngoài xem, vấn đề rất nhiều. Tại sao vậy? Rất nhiều tín đồ tôn giáo không biết gì về tôn giáo của chính bản thân mình. Phật giáo của chúng ta cũng không ngoại lệ, tín đồ Phật giáo rất nhiều, bạn hỏi họ thế nào là Phật? Họ chỉ Thích-ca Mâu-ni Phật, đó là Phật. Đó là tượng gỗ, là tranh vẽ, đâu phải là Phật? Đây gọi là mê tín. Thế nào gọi là kinh điển? Họ cầm quyển kinh Kim Cang tới, họ biết đọc, ý nghĩa là gì? Không biết. Như vậy không

được, vậy thì bạn học được điều gì chứ? Bạn không học được gì cả. Cho nên người tin Phật nhiều, là trên danh nghĩa, người thực Mâu-ni Phật thì quá ít. Trong kệ khai kinh nói “nguyên hiểu nghĩa chân thật của Như Lai”, người như vậy quá ít rồi. Hiện tại tất cả tín đồ Phật giáo đọc kệ khai kinh là hiểu lệch nghĩa chân thật của Như Lai, hiểu lầm nghĩa chân thật của Như Lai, người như vậy quá nhiều, đều bóp méo nghĩa chân thật của Như Lai, cho nên họ không hiểu.

Những tôn giáo khác cũng không ngoại lệ, ông Wahid nói cho tôi biết, rất nhiều tín đồ Hồi giáo có thể đọc thuộc lòng kinh Koran bằng tiếng Ả Rập, đều có thể đọc thuộc lòng, thuộc lâu lâu, nhưng nghĩa là gì? Không hiểu, không hiểu ý nghĩa. Trong Phật giáo chúng ta cũng có, rất nhiều người không biết chữ, họ thuộc lòng kinh điển nhưng họ không biết chữ, ý nghĩa là gì thì họ cũng không hiểu. Cũng rất khó được, cũng không dễ dàng, nói tóm lại, lúc họ đọc thuộc thì tâm của họ là nhất tâm chuyên chú, đây là chỗ tốt. Lúc học thuộc kinh thì họ sẽ không vọng tưởng, vọng tưởng thì họ sẽ đọc sai, có chút lợi ích như vậy. Trong Phật pháp nói, gieo thiện căn trong a-lại-da thức, thiện căn này sẽ không hiện hành. Cho nên không thể không biết những đạo lý này.

Quan hệ truyền thông quá lớn. Tôi ở Hồng Kông, đây là mấy năm về trước, lần đầu tiên tôi gặp tiên sinh Lưu Trường Lạc của đài truyền hình vệ tinh Phương Hoàng, ông tiếp đón tôi ở trong văn phòng của ông. Tôi nói với ông, tôi nói thế giới hiện tại hỗn loạn, có hai loại người có thể cứu thế giới và hủy diệt thế giới. Ông hỏi tôi là hai loại người nào? Tôi nói loại đầu tiên là người lãnh đạo đất nước, loại thứ hai là người làm trong ngành của ông. Ông phát sóng những thứ tích cực thì ông cứu thế giới, ông phát sóng những thứ tiêu cực thì ông hủy diệt thế giới. Ông cũng rất khá, tôi không biết ông có thực sự học Phật hay không, nhưng tôi thấy trong văn phòng của ông, hình như ít nhất cũng có hơn 30 bức tượng Di-lặc Bồ-tát, dáng vẻ của ông rất giống Di-lặc Bồ-tát, khắp nơi đều là Di-lặc Bồ-tát. Cho nên truyền thông nhất định phải học tập, ít nhất đều phải có nhận thức đúng đắn đối với tôn giáo thì bạn sẽ không đến mức sanh ra hiểu lầm. Suy cho cùng những người xúi giục những tranh chấp giữa tôn giáo và sắc tộc này chỉ là thiểu số, như Mahathir đã nói, họ là một số ít người đầy tham vọng, hầu hết những người tin vào tôn giáo đều là những người rất thiện lương, bất kể là tôn giáo nào.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, phó tổng thư ký “Mạng lưới sức mạnh hòa bình” trong cuộc họp, mong muốn đoàn kết tất cả sức mạnh có thể trên thế giới và sử dụng các phương tiện truyền thông để thúc đẩy giao lưu giữa các dân tộc, văn hóa và tôn giáo, cùng nhau xây dựng hòa bình toàn cầu. Vậy trong khi đoàn kết tất cả sức mạnh có thể trên thế giới, sẽ có những chương ngại gì?

Đáp: Chương ngại chắc chắn có, hơn nữa chương ngại là nhiều phương diện, nguồn gốc của chương ngại là bạn không hiểu rõ về văn hóa, bối cảnh của các dân tộc khác nhau, các tôn giáo khác nhau, không hiểu rõ sẽ sanh ra xung đột, sẽ sanh ra chương ngại. Muốn hóa giải những chương ngại, những xung đột này thì phải hết lòng nghiên cứu, học tập, đây là kinh nghiệm của cá nhân tôi. Bạn thực sự nghiên cứu, học tập thì tự nhiên sẽ hóa giải. Không cần nghiên cứu rất nhiều, bạn nghiên cứu một môn, đó là tôn giáo của chính bạn, văn hóa dân tộc của chính bạn, nghiên cứu đến một độ sâu nhất định thì bạn sẽ tìm thấy những điểm tương đồng với các dân tộc và tôn giáo khác.

Giống như khi tôi diễn giảng ở Đại học Hồi giáo Indonesia, có một sinh viên tới hỏi, đó là sinh viên lớp tốt nghiệp của họ, bởi vì đúng lúc gặp được buổi lễ tốt nghiệp của họ. Cậu ấy hỏi tôi, cậu ấy nói tất cả mọi thứ trong tôn giáo của chúng ta đều khác nhau, làm sao có thể đoàn kết được? Tôi nói với cậu ấy, giống như năm ngón tay vậy, bởi vì đất nước Indonesia thừa nhận năm tôn giáo, Hồi giáo, đây là tôn giáo có số người đông nhất, Kitô giáo, Thiên Chúa giáo, Phật giáo, Ấn Độ giáo, đất nước của họ thừa nhận năm tôn giáo này. Tôi nói năm tôn giáo giống như năm ngón tay, không giống nhau, bạn không cần quan tâm những điều khác, bạn chỉ quan tâm một môn. Tôi là Phật giáo, chuyên môn nghiên cứu Phật giáo, nghiên cứu tới chỗ này vẫn khác nhau, nhưng nghiên cứu tới chỗ này thì bạn sẽ biết đều là thông đạt, tới sau cùng bạn sẽ hiểu được là một cái rế! Tại sao vậy? Trái đất của chúng ta trước đây là một văn hóa, một cái rế phân ra, có gì khác nhau đâu?

Trong Phật pháp nói rằng, toàn bộ vũ trụ là một cái rế, pháp tánh, tâm hiện thức biến, làm gì có khác nhau? Sau khi tới trình độ này, bạn đi xem lại những thứ của tất cả các tôn giáo, vừa xem thì thấy hóa ra đều là tương thông. Tôi xem kinh điển của tất cả tôn giáo trên thế giới, giống nhau đến 70, 80%, chỗ khác nhau chỉ có 20, 30%. 20, 30% này, chúng ta liền nghĩ tới là do khu vực họ sinh sống khác nhau, bối cảnh văn hóa khác nhau, thói quen sinh hoạt khác nhau, thích hợp với từng khu

vực. Ngoài những bộ phận nhỏ này ra, gần như về lý niệm, mục tiêu, phương hướng hoàn toàn tương đồng. Cho nên đây là có khả năng, không phải là không có khả năng, phải bài trừ những chướng ngại này.

Cho nên tôi nêu ra ở Liên Hợp Quốc, nhất định phải xây đại học tôn giáo, xây đại học tôn giáo thế giới. Mỗi tôn giáo có một học viện, tương lai người truyền giáo của các tôn giáo trên toàn thế giới đều là bạn học, học khoa khác nhau, đều là người một nhà. Bạn có thể chuyên môn nghiên cứu tôn giáo của bạn, đồng thời cũng sẽ tham dự tôn giáo khác, tại sao vậy? Họ có môn học chung và môn học chuyên tu. Môn học chung chính là giới thiệu về từng tôn giáo, giới thiệu về từng dân tộc, đều phải biết thì sau đó mới có thể chung sống hòa hợp, mới có thể đối xử bình đẳng. Đại học đa nguyên văn hóa là đoàn kết dân tộc, đại học tôn giáo là đoàn kết tôn giáo, nhất định phải bắt đầu từ giáo dục, từ học tập mới có thể thực sự giải quyết vấn đề. Nếu như nói bỏ đi học tập, nếu bạn muốn đoàn kết thì khó, giữa bạn bè với bạn bè qua lại thì được, nhưng chỉ bề ngoài, chứ không có rễ. Nhất định phải thâm nhập kinh điển, thâm nhập hàm nghĩa sâu xa của chúng, vậy mới bén rễ xuống, đôi bên thực sự hiểu nhau. Sau khi hiểu được thì bạn chắc chắn sẽ khẳng định là một vị thần, trong vũ trụ, qua lại với các tôn giáo, một vị chân thần, tất cả mọi tôn giáo đều là hóa thân của vị chân thần này. Cho nên tuyệt đối không được hủy báng, hủy báng tức là hủy báng chân thần.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, có liên quan đến thực hiện “mạng lưới sức mạnh hòa bình”. Thứ nhất, “mạng lưới sức mạnh hòa bình” triển khai như thế nào?

Đáp: Đây là vấn đề kỹ thuật. Tôi kiến nghị với Liên Hợp Quốc, sau hội nghị nhất định có tổ chức thường trực, thành lập một cơ cấu để quy hoạch, thúc đẩy thì nó mới có thể thực hiện được. Vấn đề này tôi có ý định dành thời gian trong năm nay để thảo luận với tổng thư ký Liên Hợp Quốc về chuyện này, tôi sẽ viếng thăm Liên Hợp Quốc.

Hỏi: Thứ hai, kinh phí cần dùng giải quyết như thế nào?

Đáp: Kinh phí tôi tin rằng không khó, người ưa thích hòa bình trên thế giới này rất nhiều, nhất định sẽ được ủng hộ. Bản thân chúng tôi có vệ tinh, vệ tinh này là thuê, có năm vệ tinh, phủ sóng toàn thế giới. Nó không có sẵn ở Hồng Kông, nhưng lắp một cái đĩa nhỏ thì có thể thu xem được. Trên bầu trời châu Á chúng tôi có hai vệ tinh, phát sóng bài giảng của chúng tôi 24/24, cho nên toàn thế giới đều có thể thu được, chỉ cần lắp một cái đĩa là được. Không thu phí, bạn có thể xem lâu dài. Chúng

tôi chưa từng hóa duyên, chưa từng quyên góp tiền của người khác, đều là mở tài khoản ở ngân hàng, mỗi ngày chúng tôi phát một, hai lần thì sẽ có người gửi tiền tới, có thể duy trì. Không dễ dàng, chi phí cho vệ tinh rất lớn, không ngờ có thể duy trì bốn năm rồi. Cho nên chúng tôi có lòng tin. Tôi nói với Lưu Trường Lạc, mỗi ngày Lưu Trường Lạc lôi kéo quảng cáo mệt chết đi được, tôi nói tôi không lôi kéo quảng cáo cũng có thể sống được. Tôi nói ông chỉ cần phát sóng những thứ tốt, nhất định sẽ có người ủng hộ ông, hà tất phải đi lôi kéo quảng cáo như vậy? Cho nên có thể sống tiếp được. Nếu Liên Hợp Quốc thực sự làm, danh vọng và uy tín của Liên Hợp Quốc cao hơn tôi nhiều, chúng tôi đây là tư nhân, cho nên người ủng hộ nhất định rất nhiều. Do đó không cần lo lắng về kinh phí, chúng tôi rất có lòng tin, có sự nắm chắc.

Hỏi: Thứ ba, làm thế nào có thể khiến cho “mạng lưới sức mạnh hòa bình” hoạt động có hiệu quả liên tục trong thời gian dài?

Đáp: Chuyện này phải bồi dưỡng nhân tài, nhất định phải tập hợp những người quan tâm đến thế giới hòa bình trên toàn thế giới, chúng ta tập trung sức mạnh để bồi dưỡng, đào tạo người kế thừa từ thế hệ này qua thế hệ khác thì có thể kéo dài được. Chuyện này chúng tôi cũng có kinh nghiệm, chúng tôi mở trung tâm giáo dục luân lý văn hóa ở Thang Trì - Lư Giang - An Huy, chúng tôi tuyển 30 giáo viên, yêu cầu mỗi giáo viên phải làm được Đệ Tử Quy 100%, họ có thể làm được. Sau khi bản thân làm được thì đi dạy cư dân của tiểu trấn, tiểu trấn này có 48.000 người, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề mọi người cùng nhau học. Không tới nửa năm, lương tâm của con người đều được khơi dậy, cho nên tiểu trấn này thực sự trở thành tiểu trấn hài hòa kiểu mẫu. Cho nên đất nước lễ nghĩa, xã hội hài hòa, bắt đầu làm từ tôi, bắt đầu làm từ gia đình tôi, bắt đầu làm từ thôn tôi, bắt đầu làm từ trấn tôi, chuyện này đã làm thành công rồi. Cho nên chúng tôi cũng giới thiệu cho Liên Hợp Quốc. Tôi cảm thấy đây là sự gia trì của thần Phật, sự gia trì của tổ tiên mới có thành tựu, Liên Hợp Quốc tìm chúng tôi tổ chức hoạt động lớn, có 192 đất nước tới tham dự, giới thiệu chuyện này của chúng tôi cho mọi người. Tôi tham gia hoạt động này của Liên Hợp Quốc, lần này là chủ trì chứ không phải đồng tổ chức, tôi nói có hai mục đích, mục đích đầu tiên là giới thiệu tôn giáo có thể đoàn kết, thứ hai là nhân dân có thể dạy tốt được. Nhất định phải dạy, không dạy thì không có cách nào, không có cách thứ hai.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, tình hình hiện tại ở Iraq rất căng thẳng, mà các bài báo của truyền thông phương Đông và phương Tây cố tình phóng đại xung đột, ngày càng tăng thêm thù hận sắc tộc. Người dân Iraq đang ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng. Xin hỏi rốt cuộc nên giải quyết vấn đề của Iraq như thế nào?

Đáp: Đây là vấn đề khó khăn lớn mang tính quốc tế. Bạn muốn hỏi tôi giải quyết như thế nào? Kiến nghị của tôi là chúng ta tổ chức phái đoàn tôn giáo viếng thăm Iraq, thực sự có thể hóa giải. Nếu có thể có đại biểu của bốn nước, đây là lý tưởng nhất, mười tôn giáo của Singapore, tôn giáo của Malaysia, Indonesia, Úc, bốn nước này hợp thành một phái đoàn tôn giáo, đi viếng thăm những nơi động loạn ở Trung Đông, chắc chắn sẽ có hiệu quả. Viếng thăm những nước quan hệ này, đương nhiên nước quan hệ không thể thiếu nước Mỹ, phái đoàn tôn giáo bốn nước viếng thăm nước Mỹ, tổng thống Bush nhất định sẽ tiếp kiến. Không phải là không thể làm, có thể làm, phương pháp có. Nếu tình hình hiện tại tiếp tục kéo dài, đôi bên đều không dễ chịu, đều vô cùng đau khổ, đôi bên đều khổ, nước Mỹ hiện tại cũng rất phiền não, không cách nào xử lý. Cho nên phái đoàn tôn giáo của chúng ta tới viếng thăm, đây là dùng phương pháp hòa bình để giải quyết, tôi tin rằng sẽ có hiệu quả.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, chính phủ phải quản lý truyền thông như thế nào mới có thể xây dựng hòa bình?

Đáp: Chính phủ trước tiên phải nhận thức, truyền thông là trung lập, không có thiện ác, quan trọng là phải biết rõ nội dung phát sóng. Nếu có thể tuân theo Trung Quốc mấy ngàn năm nay, trước đây không có truyền thông, đó là văn nghệ, tuyên truyền văn nghệ, dạy học văn nghệ, thánh hiền xưa có tiêu chuẩn tuyệt đối, có thể tuân theo thì thiên hạ thái bình. Tiêu chuẩn tuyệt đối này là ba chữ trong Luận Ngữ, “không nghĩ tà”. Cho nên nhiều đời Trung Quốc, cho dù là hí kịch, âm nhạc, ca múa đều tuân theo nguyên tắc này, không được dẫn dụ người dân có tà tư tà niệm. Nếu dẫn dụ người dân có tà tư tà niệm, đó là phạm tội nặng, phải chặt đầu. Khổng tử làm Tư khấu ở nước Lỗ, câu chuyện này rất nhiều người biết, Thiệu Chính Mào, Thiệu Chính Mào phạm tội gì? Đó là tà tri tà kiến, lại có tài ăn nói, thường mê hoặc con người hướng đi theo tư tưởng, kiến giải sai lầm. Khổng tử biện luận không lại ông, người này rất có tài ăn nói, tới sau cùng thì thế nào? Chặt đầu. Vào ngày nay thì nguy rồi, ngôn luận tự do nên không còn tội này nữa. Nhưng thực sự muốn bảo hộ toàn dân thiện lương thì bạn không thể không dùng phương pháp này. Cho nên tôi cho rằng những đế vương thời xưa là có trách nhiệm, họ phải bảo hộ tư duy của người

dân thanh tịnh, thiện lương, họ có đầu óc. Không giống hiện nay, hiện nay tự do dân chủ, không chịu trách nhiệm, cho nên xã hội động loạn, con người sống rất vất vả, không có hạnh phúc gì để nói. Cả đời bận rộn, tới lúc chết cũng không biết tại sao, mơ mơ hồ hồ hết một đời, đây là sự bi ai của thời nay.

Tôi ở Singapore, trước đây pháp sư Diễm Bồi hỏi tôi, ông nói pháp sư, thầy rút cuộc tán thành dân chủ hay là tán thành chuyên chế? Tôi nói tôi tán thành hoàng đế, tôi không tán thành dân chủ. Tại sao vậy? Hoàng đế chịu trách nhiệm, nếu hoàng đế không chịu trách nhiệm thì chính quyền của họ sẽ bị người khác lật đổ. Cho nên bạn nhìn thấy họ dạy dỗ người kế vị, dạy dỗ thái tử nghiêm khắc biết bao, bởi vì bạn làm không tốt thì sẽ có người khác thay thế, bạn thực sự khiến người trong thiên hạ tâm phục khẩu phục thì chính quyền của bạn mới ổn định. Cho nên, hoàng tử không ai không đọc sách thánh hiền, không ai không chú trọng tu dưỡng luân lý, đạo đức, nhân quả, họ mới thực sự có thể làm được. Nhưng người được dân chủ bầu cử ra thì vô trách nhiệm, bầu ra làm vài năm, nhiệm kỳ tiếp theo có phải là họ hay không thì chưa biết. Lúc bầu chọn bỏ ra bao nhiêu tiền vốn, sau khi đắc cử nhất định phải kiếm lại, đây là mục tiêu đầu tiên của họ, còn phải kiếm thêm một số tiền lớn, sự sống chết của người dân không liên quan đến họ. Cho nên tôi không tán thành dân chủ. Thời đại dân chủ, tôi cũng là công dân, có quyền bầu cử, nhưng chưa bao giờ bầu cử.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, có một vị tham gia hội nghị nêu lên, truyền thông nên đưa tin về tình hình thực tế chứ không nên chỉ đưa tin tích cực, không đưa tin tiêu cực. Người xem có thể tự mình lựa chọn những tin tức họ cần. Pháp sư có đồng ý với quan điểm này không?

Đáp: Tôi không đồng ý. Tại sao không đồng ý? Trẻ em vừa sanh ra đã xem tivi, trong tivi có bạo lực, sắc tình, giết trộm đâm dõ, chúng lựa chọn tiếp thu toàn bộ, truyền thông của bạn liệu có chịu trách nhiệm không? Người Trung Quốc thường nói cái gì vào trước là chủ, đã tiếp nhận rồi, bị ô nhiễm rồi, bạn muốn tẩy rửa sạch sẽ, thật quá khó! Cho nên tôi tuyệt đối không đồng ý. Tôi cũng không có cách nào, cho nên chỉ đành không xem, chuyện này tôi có quyền, bạn có quyền phát sóng, tôi có quyền không xem. Cho nên hơn 40 năm nay tôi không xem tivi, không đọc báo, không đọc tạp chí, nghe đài, từ chối hết thảy. Mỗi ngày tôi đọc sách thánh hiền, đọc kinh điển, kinh điển của các tôn giáo tôi đều xem. Tôi làm bạn với người xưa, không làm bạn với người thời nay.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, có một vị tham gia hội nghị cho rằng không thể loại bỏ sự khác biệt đang tồn tại giữa các tôn giáo, do đó nên tránh nhắc tới tôn giáo trong khi thúc đẩy công tác hòa bình, pháp sư đồng ý với quan điểm này không?

Đáp: Tôi cũng không đồng ý, càng có vấn đề thì càng phải làm rõ ràng vấn đề, hóa giải nó thì bạn mới có thể giải quyết. Có vấn đề liền tránh né thì vấn đề đó càng ngày càng nghiêm trọng. Giống như bác sĩ chữa bệnh vậy, bệnh này rất khó chữa, bỏ đi, không chữa nữa, để đó, để đến sau cùng sẽ mất mạng. Cho nên nhất định càng là vấn đề khó thì càng phải nghiên cứu nó, càng phải tìm ra căn nguyên của nó, sau đó bạn mới bốc thuốc đúng bệnh, mới có thể giải quyết vấn đề. Bạn cho rằng là vấn đề tôn giáo thì bạn thử đi nghiên cứu kinh điển tôn giáo, sau đó lại nghiên cứu tình hình hiện nay của các tôn giáo thì bạn sẽ hiểu được tại sao lại xuất hiện vấn đề? Không có giảng giải! Nếu như nói mỗi tôn giáo trên thế giới của chúng ta đều dùng phương pháp dạy học từ xa, người trên toàn thế giới, học Phật hiểu Phật, học Hồi giáo hiểu kinh Koran, học Giêsu hiểu nội dung của Kinh Thánh thì sẽ không mắc mưu, sẽ không bị người khác lừa gạt, vấn đề không phải được giải quyết rồi sao?

Cho nên tôn giáo không nên cấm kỵ, không nên sợ hãi, tôn giáo là sức mạnh rất lớn, thánh hiền đế vương Trung Quốc xưa của chúng ta đều hiểu được. Rõ ràng nhất là thời nhà Thanh, thời nhà Thanh người Mãn Châu làm chủ Trung Quốc, là dân tộc thiểu số thống trị dân tộc đa số, dựa vào điều gì? Dựa vào tam giáo Nho Thích Đạo. Bạn xem biên cương có diện tích lãnh thổ lớn như vậy, gần như chiếm một nửa giang sơn của Trung Quốc, họ chỉ nắm lấy bốn người thì thiên hạ thái bình. Bốn vị lạt-ma biên cương, Tây Tạng, Đạt Lai ở Tiền Tạng, Ban Thiền ở Hậu Tạng, Chương Gia ở Nội Mông, Jebtsundamba ở Ngoại Mông. Phong bốn người này làm quốc sư, tất cả người dân ở biên cương đều nghe lời thượng sư, thượng sư dạy họ yêu nước, tôn trọng đế vương, tôn trọng luật pháp triều đình, mọi người đều tuân thủ, thiên hạ thái bình. Nếu bạn bị bài xích, từ chối thì phiền phức của bạn sẽ lớn, bạn làm sao thống trị được? Dân tộc khác nhau! Cho nên trí tuệ của người hiện nay, bạn bình tĩnh quan sát, không bằng đế vương trước đây, họ thực sự có trí tuệ. Hiện tại đã hết thời gian, phía sau vẫn còn một số câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, đồng tu Anh, đồng tu Mỹ, chúng tôi để lại thứ sáu tuần sau trả lời tiếp. Được rồi, cảm ơn mọi người.